

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2008 r.,
skargi W. S. i J. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty

w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w G.

z dnia 6 września 2000 r., sygn. akt V Ng (...),

wydanego w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Gospodarki Komunalnej i
Mieszkaniowej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

odrzuca skargi.

Uzasadnienie

W. S. oraz J. S. wnieśli o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w dniu 6 września 2000 r. przeciwko J. S. Skargi zostały przez nich wniesione osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, przy czym zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przez Sądem Najwyższym podejmowanych przed sądem niższej instancji. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia rozpatrywana jest przez Sąd Najwyższy, zatem jej sporządzenie i wniesienie może nastąpić tylko za

pośrednictwem fachowego pełnomocnika. Obowiązku ustawowego nie spełniają skargi W. S. oraz J. S. Ponadto nie jest ona uprawniona do wystąpienia ze skargą dotyczącą orzeczenia zapadłego w stosunku do innej osoby (męża).

Już z tych przyczyn skargi podlegały odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Na marginesie zatem jedynie można zauważyć, że dodatkowo skargi są niedopuszczalne z uwagi na to, że dotyczą orzeczenia sądu pierwszej instancji, jak również ze względu na datę zapadłego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.